

[Hagen Hagensen]

komst efter særlige beregningsregler, der går ud på, at man væsentligst vil undgå store pludselige stigninger, som det så venligt siges, i ægteparrets samlede skat, hvis de i fællesskab ejer en bolig. Og, føjes der så til, samtidig forhindres det, at formuende ægtepar ved en for dem fordelagtig opdeling af formueindkomsten kan nedbringe den samlede beskatning. Ja men er det da ikke, når alt kommer til alt, meningen med sambeskatningens ophævelse, at der skabes den ligestilling, at den enes indkomst ikke skal lægges sammen med den andens – det gælder også formue – men at der faktisk svares skat af det, man selv har, med den reservation, at der i ægteskabet kan ske en ændret fordeling af det, man har?

Jeg vil i øvrigt sige, at meget af det, vi drøfter fra tid til anden, kunne man komme bort fra, hvis vi kunne enes om én ting, nemlig at føre den proportionale beskatning til tops eller omtrent derop. Jeg erkender, at der nok skal være lidt tilbage af den allerstørste indkomst, som der skal betales en særlig skat af, men i realiteten skal grænsen så højt op som muligt; så kom vi væk fra en hel del af disse ting, som vi alt for ofte må drøfte.

Vi er ikke enige i begrænsningen for gaver til almennyttige formål, således at man skal afholde de første 300 kr. selv; vi er derimod enige i, hvad vi gav til kende forleden dag, da et forslag fra kristeligt folkeparti var til behandling: at beløbsstørrelsen bør forhøjes til 1.500 kr., og at det naturligvis bør gælde for hver ægtefælle.

Hvad angår det særlige forsikringsfradrag på 3.000 kr., finder vi, at det er naturligt, at det gælder for hver ægtefælle – det har vi sagt før – men vi vender os imod, at det skal begrænses til 2.000 kr., hvilket jo kommer til at gælde alle skatteydere.

Med disse bemærkninger skal jeg sige, at vi vil gå positivt ind i et samarbejde i udvalget for at finde frem til en løsning af så mange af sambeskatningens problemer som muligt. Vi har jo alle sammen allerede fået et væld af henvendelser for og imod og om, hvordan det kan gøres bedre. Jeg finder, at det i nogen grad kan siges, at skatteministerens lovforslag, der på papiret ser tilforladeligt ud på visse punkter, desværre nok viser sig at være ingenting bundet op med røde roser.

Fogh Rasmussen (V):

En retfærdig familiebeskatning skal efter vestres opfattelse opfylde tre krav.

For det første skal der være ligestilling mellem kvinde og mand. Det er helt uacceptabelt, at kvinden under det nuværende skattesystem er reduceret til at være en biperson på mandens selvangivelse.

For det andet skal beskatningen være neutral i forhold til, hvordan ægtefællerne fordele arbejdet i familien. Det er helt uacceptabelt, at det nuværende system straffer de familier, hvor kvinden har den største indkomst, hvor hun er medhjælpende ægtefælle i en fælles virksomhed, eller hvor hun er hjemmearbejdende.

Endelig for det tredje skal skattesystemet være neutralt over for menneskers valg af samlivsform. Det er f.eks. helt uacceptabelt, at det nuværende system diskriminerer ægteskabet.

Hvordan forholder skatteministerens lovforslag sig så til disse krav til en retfærdig familiebeskatning? Ja, vi må sige, at det kun i yderst beskeden grad lever op hertil. Det skyldes, at skatteministeren har forsøgt at sætte sig mellem to stole. På den ene side har han villet ligestille kvinderne i skattemæssig henseende, på den anden side har han ønsket at skærpe og i hvert tilfælde ikke mildne progressionen i skattesystemet, og de to hensigter lader sig ganske enkelt ikke forene. Tværtimod findes der kun én konsekvent løsning på familiebeskatningens problemer, og det er i virkeligheden at ophæve den progressive skat for almindelige familieindkomster, altså at forlænge statskatteskalaens første trin så langt, at den gennemsnitlige familieindkomst kan rummes inden for det såkaldte proportionalskattestræk. Hvis man gør det, bliver indtægterne og fradragenes fordeling mellem ægtefællerne lige gyldig, og vi ville med ét slag fjerne den skattemæssige forskelsbehandling, som præger det nuværende skattesystem.

Vi hilser selvfølgelig med tilfredshed, at ministeren med sit lovforslag lægger op til en højere grad af skattemæssig ligestilling mellem kvinde og mand, men det forekommer os rigtignok, at ministeren har valgt den overhovedet mest kringledede vej til at nå det mål. Det bliver endnu sværere at udfylde sin selvangivelse og beregne sin skat. Der er tale